

verne, at den „har et Areal af circa 170 Tdr. Land, hvoraf 120 Tdr. bevoget med Bøg, circa 15 Tdr. med Naaletræ, mindre Arealer med Eg og blandet Løvtræ,“ og det hedder endvidere, at der „til Skoven hører 2 Underbejntstæder med ca. 6 Tdr. Land.“ Jeg vil nu tillade mig at spørge den høitærede Finanzminister, hvad der tænkes gjort med den til Skoven hørende Skovridergaard. Skovrideren er for flere Aar siden flyttet bort fra Districtet, og siden den Tid har Gaarden, hvortil der, saavidt mig bekjendt, hører et Areal af 25—30 Tdr. Land — jeg troer, at der er ca. 28 Tdr., men jeg tør ikke sige det aldeles bestemt — været bortforpagtet. Det er maaskee dette, der forhindrer, at den bortselges, men jeg mener dog, at der ikke er Grund til at beholde den, naar Skoven bliver solgt. Gaarden har, efter hvad jeg kan skjønne, en Værdi af omtrent 10,000 Rb., og jeg troer neppe, at Bortforpagtningen betaler sig for Staten. Jeg mener derfor, at der i Lovudkastet burde optages en Bestemmelse om, at denne Gaard skal sælges. — Fremdeles vil jeg tillade mig at spørge den høitærede Finanzminister, om der — hvad der ikke fremgaaer klart for mig af Motiverne — under Salget af Skoven er indbefattet den Forstrandret, som Staten nu har, idet Skoven gaaer langs med Stranden. Der er allerede nu, saavidt jeg veed, et Areal af 10—20 Tdr. Land Eng, som vel ligger udenfor Skoven, men som dog hører til den. Saalænge Skovrideren boede i Districtet, blev dette Areal benyttet af ham, senere har det været overladt til Skovløberen. Jeg vil tillade mig at henstille, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt, at ogsaa denne Eng blev bortsolgt; den voxer Aar for Aar og har allerede nu en betydelig Værdi.

A. Sage: Næsten ligesaa længe, som Rigsdagen har eksisteret, er der gjentagne Gange deels gennem Finanzudvalget, deels fra enkelte Medlemmers Side hittet Ønske om, at Staten endelig engang skulde gribe til at sælge enkelte mindre Skovstykker, at den skulde indskrænke sin Skovbedrift til de store sluttede Skovpartier, og det fortjener derfor efter min Mening Paaskjønnelse, at den høitærede Finanzminister har gjort Begyndelsen til

dette vistnok i statsøconomisk Henseende rigtige Skridt. Jeg vil iøvrigt tilstaae, at jeg efter selve Ordene, der ere brugte i Anmærkningerne til dette Lovudkast, havde troet, at Ministeren vilde have fundet god Anledning til at medtage flere mindre Skovstykker. Der siges nemlig, at det er ønskeligt, „at sælge deels enkelte Districter, forsaavidt der maatte melde sig solibe Bytthavende til dem, deels enkelte fraliggende Skove, som ikke have synderlig Værdi for det hele Skovbrug og medføre usorholdsmæssig Forøgelse af Administrationsomkostningerne“, men jeg troer, at der i det nordlige Sjælland, ja ikke meget langt herfra, findes flere mindre Skovstykker, som Ministeren med god Føle kunde have taget med i denne Lov, der dog kun benynder ham til Salg. Smidbertid tør jeg haabe, at dette kun er et Tidsspørgsmaal, og at vi idetmindste til Efteraaret ville faae en saadan Udvikelse af Fuldmagten for Ministeren, men derimod kan jeg ikke være enig med den høitærede Minister, naar han ønsker at faae Ret til at sælge underhaanden. Naar Staten har en Valuta, den ønsker at afhænde, og for hvilken den ved offentlig Auction kan faae en passende Priis, vilber jeg mig ind, det er rigtigt at gaae den Vej; thi det vil sikkert være stadeligt for den hele Affætning, naar Ministeriet ikke er fattet paa at sælge ved, om det skal være, gjentagne Auctioner, naar den Priis kan naaes ved offentlig Auction, som Ministeriet har bestemt. Vi have i forrige Tider seet den Skik fulgt af Regjeringen, at der, naar Staten vilde afhænde en Eiendom, paa Auctionsbordet fandtes et forseglet Brev fra Regjeringen, som fastsatte den laveste Priis, hvortil Eiendommene maatte sælges. Jeg har været tilstede ved flere Leiligheder, hvor den Priis, der var fastsat af Regjeringen, var betydelig høiere end det høieste Bud, der var gjort, men Eiendommen blev da raabt op for den Priis, der var sat af Regjeringen — jeg har selv engang kjøbt en betydelig Eiendom for en anden Mand, hvor Forskjellen var ikke mindre end 20—30,000 Rb. — Budet blev da gjort, og Handelen var sluttet. Det er ikke heldigt for et Salg, naar Folk, som maaskee ere komne langvejsfra, som have gjort deres Pengeregninger, og som have belavet sig paa